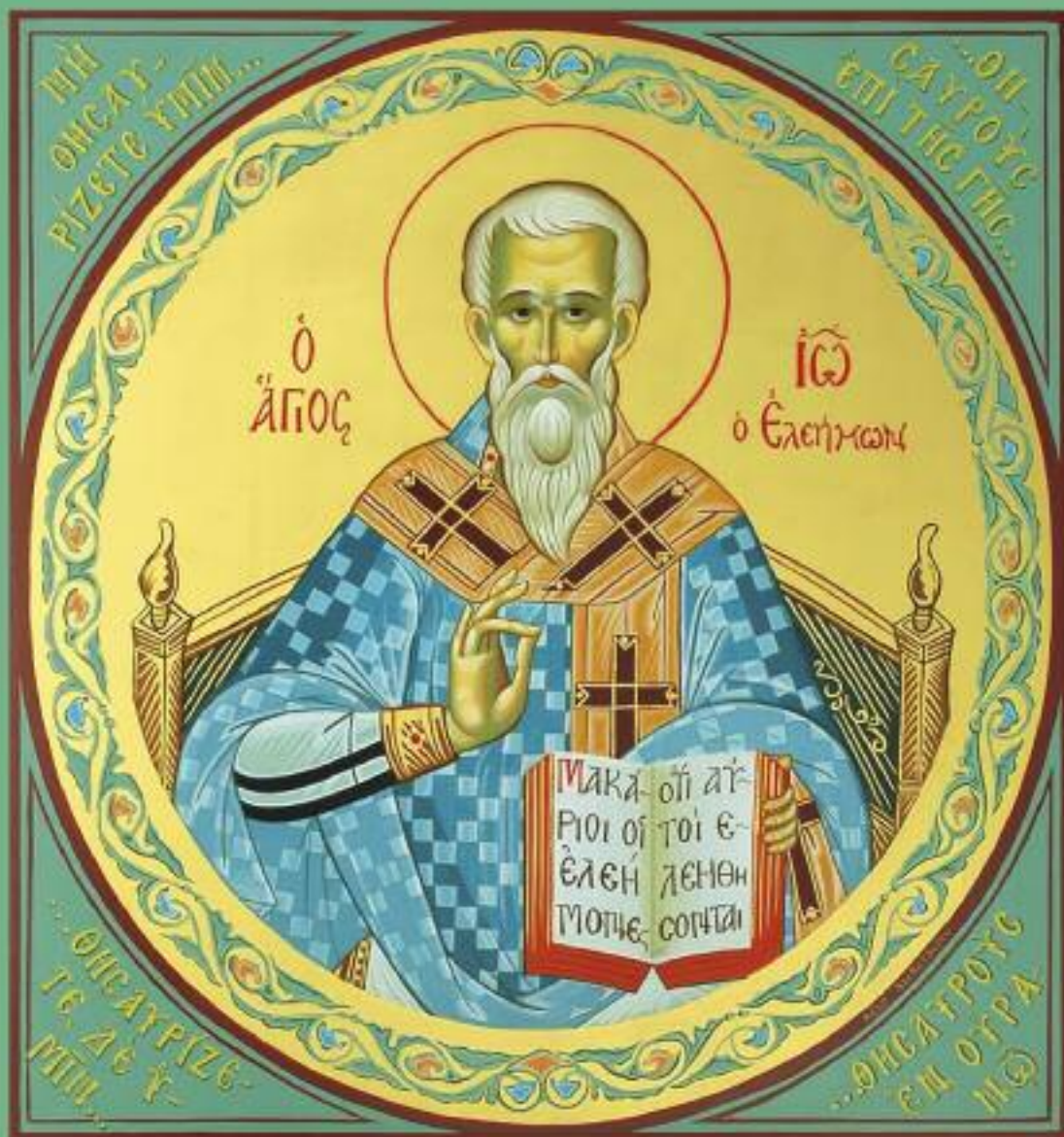

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 24^ο Ἀπριλίου – Ἰουλίου 2018

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 24^ο

Έτος 2018

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Άπόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικῆς Ἀμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ. 2310 277 950,
Fax 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ιωάννης Σχοινᾶς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιωάννης Σχοινᾶς
Παναγιώτης Ἀναστασιάδης
Ἀναστασία Ζάννη
Ἡλίας Χαματζόγλου

Τιμὴ φύλλου: 1 εὐρώ

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ**

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ
213/296025-73
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
5211-036427-751
ALPHA BANK
846002002000196
EUROBANK

0026.0704.06.0200217643

Γιὰ τὶς καταθέσεις εἰσφορῶν,
δωρεῶν καὶ συνδρομῶν σὲ
πίστωση τῶν παραπάνω λο-
γαριασμῶν τοῦ Σωματείου,
παρακαλοῦμε νὰ ἀφῆνεται
μῆνυμα μὲ τὸ ὄνομά σας καὶ
τὸ ποσὸ στὸ τηλέφωνο 2310
233 548, γιὰ νὰ σᾶς στέλνου-
με τὴν ὀφειλόμενη ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπο-
ρεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα
τοῦ Ταμῖα κ. Κωνσταντίνου
Καρύδα καὶ στὴ διεύθυνση
Έθνικῆς Ἀμύνης 22, ΘΕΣ-
ΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Ἐπίσης στὴν περίπτωση ποὺ
ἐπιθυμεῖτε νὰ προσφέρετε
χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ τὸ
γραφεῖό σας, μπορεῖτε νὰ τη-
λεφωνεῖτε στὸν κ. Βασίλειο
Τσιτσόλκο, στὰ τηλέφωνα
2310 927 440 καὶ 6937 092
430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ιωάννης Σχοινᾶς,
Πρόεδρος
Παναγιώτης Ἀναστασιάδης,
Ἀντιπρόεδρος
Ἀναστασία Ζάννη,
Γ. Γραμματέας
Κωνσταντίνος Καρύδας,
Ταμίας
Ἡλίας Χαματζόγλου,
Μέλος
Δημήτριος Μαντζανάρης,
Μέλος
Συμεὼν Πουρσαϊτίδης,
Μέλος

Προαίρεση Ἐπικοινωνίας

Ακολουθώντας τὴν πεπατημένη τοῦ κόσμου, ἐκδώσαμε τὸ περιοδικὸ μας οἱ πρωτάρηδες με βάση τὴν Πρωτοχρονιά. Μὲ ὑπόδειξη ὅμως τοῦ πεπειραμένου πρώην Προέδρου τῆς Μέριμνας ἀδελφοῦ μας ἐν Χριστῷ κ. Ἡλία Χαματζόγλου, συνεχίζουμε τὴν ἐκδόσή του στὴ βάση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου ἔτσι ὥστε, ὅταν κυκλοφορεῖ νὰ ἀναφέρεται στὶς μεγάλες γιορτὲς τῆς χριστιανοσύνης, πού εἶναι χρονολογικὰ ἐπικείμενες τοῦ χρόνου ἐκδόσῃς του.

Ἔτσι συνεχίζουμε καὶ ἐκδίδουμε τὸ νέο μας τεῦχος ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 2018, πού κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἀναφορὰ μας σ' αὐτὸν τὸ μῆνα, ἀλλὰ ἀξίζει νὰ τὸ κάνουμε, ἀφοῦ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας εἶναι ἡ κορυφαία στιγμή τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ἡ Ἀνάσταση εἶναι αὐτὴ πού μᾶς ἐμπνέει καὶ μᾶς ὁδηγεῖ στὴ διάβαση ἀπὸ τὸ κοσμικὸ καὶ εἰδωλολατρικὸ πνεῦμα, στὸ χωρὸ τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης. Καὶ ἔχουμε τόσο μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ αὐτὴ τὴ διάβαση καὶ μάλιστα στὴν ἐποχὴ μας τῆς κρίσης πρῶτα ἀξιῶν κι ἔπειτα τῆς ποιότητος τῆς ζωῆς μας.

Συνεχίζουμε λοιπὸν ἐδῶ στὴ Μέριμνα, τὸν εὐλογημένο αὐτὸ Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου μας, τὸ ἔργο τῆς στήριξης ἐκατὸ περίπου οἰκογενειῶν συμπολιτῶν μας, πού ζορίζονται νὰ ἐπιβιώσουν, ἀντιμετωπίζοντας τὰ μέτρα μείωσης τῶν ἐσόδων τους καὶ αὐξήσεως τῶν ὑποχρεώσεών τους, τὴν ἀνεργία σὰν συνέπεια στοχευμένων οἰκονομικῶν μέτρων καὶ τὴ φυγὴ τῶν νέων ἐπιστημόνων στὸ ἔξωτερικό.

Τὸν ἄνθρωπο τὸν βλέπουμε πρῶτα σὰν ναὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μετὰ σὰν ὀργανικὴ ὄντοτητα με συγκεκριμένες ὑλικὲς ἀνάγκες, γι' αὐτὸ καὶ φροντίζουμε νὰ τὸν ἐφοδιάζουμε καὶ με τροφὲς καὶ σκεπάσματα, ἀλλὰ καὶ με πνευματικὲς νουθεσίες, πού καθημερινὰ ἐκπέμπουμε μέσα ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα μας merimnatonptoxon.gr προσαρμοζόμενοι στὶς σύγχρονες μεθόδους ἐπικοινωνίας.

Μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς σᾶς εὐχόμαστε καλὴ προσωπικὴ ἀνάσταση, ἀλλὰ καὶ ἀνάσταση τῆς πατρίδας μας, καθὼς βλέπουμε νὰ δοκιμάζονται οἱ ἀντοχὲς της καὶ νὰ ἀλλοιώνονται οἱ ἀξίες της, μέσα ἀπὸ ἓνα καταγισμὸ ἐρεθισμάτων πάσης φύσεως, ἀπὸ τοὺς συγκυριακοὺς διαμορφωτὲς τῆς περιρρέουσας κοινωνικῆς φιλοσοφίας της.

Ἡ ἐλεημοσύνη

Κορυφαία ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ στὸν ἄνθρωπο, πού μὲ ἐλεύθερη βούληση θὰ τὸν ἀκολουθήσει εἶναι μετὰ τὸ Θεὸ νὰ ἀγαπάει τὸν πλησίον του ὅπως τὸν ἑαυτὸ του.

Τό ἴδιο πράγμα ἐννοεῖ ὁ Χριστὸς μας, ὅταν μᾶς προτρέπει νὰ ἀγαποῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κι αὐτὸ ἐννοεῖ στὸ εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως, ὅταν μᾶς διαβεβαιώνει, πὼς ἡ βοήθεια πού παρέχουμε στὸν ἐμπερίστατο καὶ δοκιμαζόμενο συνάνθρωπό μας, εἶναι σὰν νὰ τὸ κάνουμε γιὰ τὸν ἴδιο τὸ Χριστό.

Ἐφόσον δεχόμαστε καὶ τὸ πιστεύουμε πὼς εἴμαστε φτιαγμένοι κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωση Χριστοῦ, γιὰ νὰ βροῦμε τὸν προορισμὸ μας στὴ ζωὴ, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ μελετήσουμε τίς ιδιότητες καὶ τὸν τρόπο, πού ἐνεργεῖ ὁ Χριστὸς καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ Τοῦ μοιάσουμε.

Μελετώντας λοιπὸν τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, διαπιστώνουμε πὼς ὁ Κύριός μας εἶναι ἀγάπη ἀνιδιοτελὴς καὶ ἀπροσωπὸληπτη. Αὐτὸ σημαίνει πὼς προσφέρεται χωρὶς ἀντιπαροχή. Δίνει, χωρὶς νὰ περιμένει κάτι νὰ πάρει, σὰν ἀντιστάθμισμα σ' αὐτὸ πού δίνει. Καὶ δὲν δίνει κάτι πού τοῦ περισσεύει, ἀλλὰ δίνει αἷμα. Δίνει τὸ αἷμα Του, πού τρέχει ἐπάνω στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου Του, γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς κανένα ἀποκλεισμό. Βέβαια βάζει καὶ προϋποθέσεις.

Θὰ πρέπει νὰ κατανοήσουμε καὶ νὰ συνειδητοποιήσουμε, πὼς μέσα στὴν ἔννοια τῆς ἀγάπης ἐμφωλεύει καὶ ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης. Ὅλοι οἱ ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος Του παίρνουν τὴν ἴδια ἀμοιβή, τὸ ἴδιο προσφερόμενο αἷμα, ἀνεξάρτητα τοῦ χρόνου ἐργασίας τους, ἀλλὰ ἐφόσον δούλεψαν μὲ τὴν ἴδια ἔνταση, τὴν ἴδια διάθεση, τὴν ἴδια ποιότητα ἐργασίας, ὅσο χρόνο δούλεψε ὁ καθένας τους.

Βλέπουμε λοιπὸν πὼς ὁ Χριστὸς μας, ὁ Κύριός μας καὶ Θεὸς μας, δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ποσότητα, ἀλλὰ γιὰ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας μας, τὴν ποιότητα τῆς προσφορᾶς μας, τῆς προσευχῆς μας, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ συνάνθρωπό μας, τῆς ἀνιδιοτέλειάς μας, τῆς ἀπροσωποληψίας μας, τῆς κένωσης τοῦ ἑαυτοῦ μας, τῆς καθαρότητας τῆς ψυχῆς μας καὶ μᾶς διαβεβαιώνει πὼς θὰ δοῦν τὸ Θεὸ αὐτοί, πού θὰ ἐμφανιστοῦν μπροστὰ Του μὲ καθαρή τὴν καρδιὰ τους.

Κι ὅλα αὐτὰ θὰ συμβοῦν ὅταν ἡ ἀγάπη μας θὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ συνάνθρωπό μας. Ἡ φιλαυτία εἶναι τὸ δρόμα τῆς καθημερινότητάς μας, πού ἀλίμονο ἂν μᾶς μείνει ἀμανάτι στὴν αἰωνιότητά μας.

ΕΙΠΕ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Ἡ πατρίδα μας δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ γεννάναι Ἀγίους! Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Ἀγίου Πορφυρίου τοῦ Κουσοκαλυβίτη, πού ἀπὸ παιδὶ ἀμούστακο ἀξιώθηκε νὰ ζεῖ στὸ Ἅγιον Ὄρος στὰ ἀπαρηγόρητα Κουσοκαλύβια, σὲ κελὶ μὲ δύο σκολοὺς Γέροντες, ἀθώα καὶ καθαρὴ ψυχούλα, πού τὴν εὐλόγησε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἀκόμη καὶ σὰν συνδαιτημόνας του.

Ὁ λόγος του εἶναι καθαρὰ ἐμπειρικὸς καὶ γι' αὐτὸ ἄμεσα ἀγιοπνευματικὸς. Μᾶς λέει λοιπόν.

— *Ζωὴ εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ θά εἶσαι στὴ ζωὴ ἢ στὸ θάνατο. Ἀπὸ ἐσένα ἐξαρτᾶται νὰ διαλέξεις.*

Λόγος ἀπλός, ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι ἀπλός, τσεκουράτος χωρὶς τσιριμόνιες, πού καθιστὰ ὑπεύθυνο τὸν καθένα μας γιὰ τὶς ἐπιλογές του καὶ ξεκάθαρος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιλογῶν μας.

Εἶναι τὸ γνωστὸ δίλημμα, Χριστὸς ἢ Μαμωνάς, πού τὸ μεταφράζει ὁ Ἅγιος σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο. Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τοῦ διλήμματος. Μὲ τὸ Χριστὸ ἀπολαμβάνουμε μία χαριτωμένη ζωὴ, μὲ εἰρήνη στὴν καρδιὰ μας καὶ μὲ φυσικὴ ἀνάπτυξη τῆς ψυχοσωματικῆς μας ὀντότητας.

Ὅλα δείχνουν στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, πὼς ἡ προσφορὰ καὶ ἡ θυσία εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς, πού μᾶς ὀλοκληρώνει σὰν προσωπικότητες καὶ μᾶς γεμίζει ὅλα τὰ κενά, πού βιώνουμε μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό.

Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία διαρκὴς θυσία, πού κορυφώνεται ἐπάνω στὸ σταυρὸ καὶ ὀλοκληρώνεται στὴ θέση δεξιὰ τοῦ Πα-

τρός. Εἶναι ἡ θέση, ὅπου ὁ ἄνθρωπος στοχεύει ἀπὸ τὴ γέννησή του, εἴτε τὸ συνειδητοποιεῖ εἴτε ὄχι καὶ ὅσο παραμένει στὸ στόχο του μεταμορφώνει τὴν τραγικότητα τῆς καθημερινότητάς του, σὲ πανηγύρι διαρκὲς καὶ αἰώνιο, χορεύοντας μὲ τοὺς Ἀγίους τοῦ Θεοῦ!

Ἡ ζωὴ μὲ τὸ Μαμωνά, τὸ βασανιστὴ τοῦ κόσμου, πού μᾶς μαγεύει μὲ τὶς ἡδονές, τὸν πλοῦτο καὶ τὴ δόξα, ὑπέροχη σὰν εἰκόνα, τραγικὴ σὰν βίωμα, μὲ τὰ κενὰ τῆς ψυχῆς, πού δὲν γεμίζουν μὲ τίποτα ἀπὸ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου, ἓνας διαρκὴς θάνατος, πού προσιωνίζει τὸν αἰώνιο θάνατο, μία πορεία καταστροφῆς τῆς ὑπαρξῆς μας, καθὼς ἀγνοώντας τὴ θεϊκὴ ἐνέργεια πού ἔχουμε μέσα μας, φάχνουμε τὴ λύτρωση μάταια μέσα στὰ ζώδη ἔνστικτα τῆς γαστέρας καὶ τοῦ ὑπογάστριου.

Ὁ Θεὸς Πατέρας διὰ τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ Του μᾶς ἔδωσε τὸ παράδειγμα καὶ μὲ τὸ Ἅγιον Του Πνεῦμα φώτισε τὸ νοῦ μας καὶ ἔτσι μᾶς κατέστησε ὑπεύθυνους

τῶν ἐπι-

λ ο γ ῶ ν

μας καὶ ὅ-

πως εἶπε

ὁ Ἅγιος Πορ-

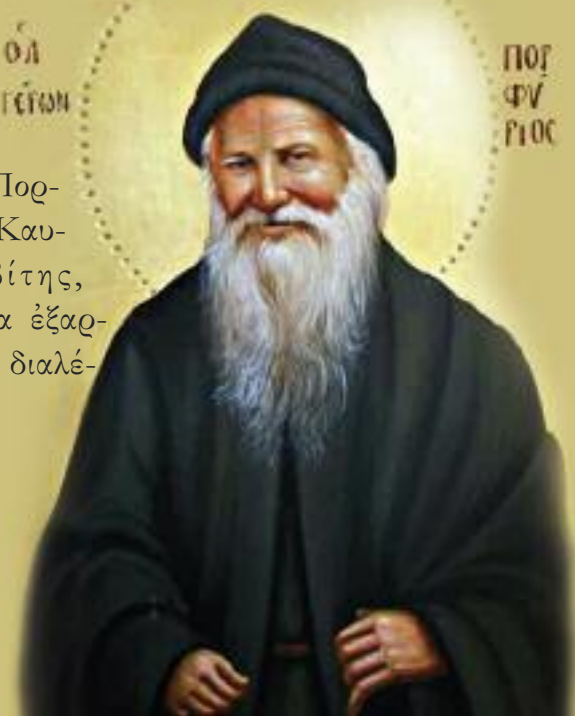
φύριος ὁ Κου-

σοκαλυβίτης,

ἀπὸ ἐσένα ἐξαρ-

τᾶται νὰ διαλέ-

ξεις.

Γιὰ τὴν πατρίδα

Διηγείται ὁ Μακρυγιάννης, πως σὲ κάποια περίσταση ἓνας γενναῖος ἄνδρας ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῶν Σαλόνων, ὁ Μῆτρος Καθάριος, σὲ μία μάχη μὲ τοὺς Τούρκους ἔμεινε μόνος του. Ὅταν τοῦ ρίχτηκαν οἱ Τούρκοι, πῆρε ἓνα γιαταγάνι τούρκικο καὶ σκοτώσε τέσσερις Τούρκους, ἀλλὰ ἓνας πέμπτος τοῦ ἔμπηξε ἓνα μαχαίρι στὴν κοιλιὰ.

Καὶ σκοτώνει τὸν Τούρκικον καὶ μὲ τὸ μαχαίρι εἰς τὴν κοιλιὰ ἤρθε ἐκεῖ ὅπου εἴμαστε ἐμεῖς, εἰς τὸ ταμπόρι. Καὶ δὲν τοῦ πειράξαμεν τὸ μαχαίρι μὲ τοῦτο εἰς τὴν κοιλιὰ τὸν πήγαμε ἐκεῖ ὁπούταν οἱ εἰδικοὶ μας καὶ ἦταν ὁ γιατρός. Καὶ τόβγαλε τὸ μαχαίρι καὶ μὲ τῶν μερμήγκων τὰ κεφάλια τόραψε τὴν κοιλιὰ. Καὶ ζῇ τώρα καὶ δὲν ἔχει ψωμὶ νὰ φάγη.

Αὐτόματα ἔρχεται ὁ συσχετισμὸς μὲ τὸ σήμερα, ὅπου ἄνθρωποι νοικοκυραῖοι, πού προσέφεραν πολλὰ στὴν πατρίδα μας σὰν ἐπιχειρηματίες, πού ἔδωσαν δουλειὰ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔθρεψαν οἰκογένειες, τώρα δὲν ἔχουν ψωμὶ νὰ φᾶνε, γιατί ἡ λευτεριά πάντα ἦταν πλασματική, ὅπως καὶ σήμερα, πού ξένοι διαφεντεύουν τὸν τόπο μας καὶ ὀρίζουν τὰ δεσμὰ μας.

Ἴσως εἶναι ἡ μοίρα τῆς φυλῆς μας αὕτῃ, γιατί εἴμαστε ἀνυπότακτος λαός, φίλος τῆς καλῆς ζωῆς καὶ τῆς ξενοιασιᾶς, τῆς καλῆς παρέας καὶ τοῦ καλοῦ κραιοῦ, πού μπολιάστηκε καὶ μὲ τὰ συνθήματα τῆς Δύσης τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων, πού ὀνόμασε τὴν ἐλευθεριότητα ἐλευθερία, τὴ διαστροφή πολιτιστικὴ ἐξέλιξη καὶ τὴν ὀντολογικὴ ἀποδόμηση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς καινοτομία.

Ἔτσι χάσαμε τὸν ἐνάρετο βίο τῆς ἀνθρωπιᾶς καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, μεταμορφώσαμε τὸ χρόνο σὲ χρῆμα, παραμορφώσαμε καὶ τὰ σώματά μας ἀπὸ τὴν πολυφαγία, κάναμε τὴν Ἑλλάδα μας ἓνα ἀπέραντο πορνεῖο καὶ δώσαμε τὴν ἀφορμὴ νὰ μᾶς ἐγκαταλείψει ὁ Θεὸς στὰ χέρια τῶν ὀργάνων τοῦ Μαμωνᾶ, μέχρι πού νὰ δεῖ τὴ μετάνοιά μας.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Σταυροαναστάσιμος ὁ Ἀπρίλιος, ὅπως σταυροαναστάσιμη εἶναι καὶ ἡ ζωὴ μας.

Ἐδῶ καὶ ὀκτὼ χρόνια κάποιοι μᾶς ἀνέβασαν, ὅλο τὸν ἐλληνικὸ λαό, ἐπάνω στὸ σταυρό, μᾶς κάρφωσαν γερὰ καὶ μᾶς βασανίζουν ἀνελέητα μὲ οἰκονομικοὺς ὅρους, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀφελληνίσουν καὶ νὰ μᾶς ἀποχριστιανίσουν.

Εἶναι μία παράνομη σταύρωση, ὅπως αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, γιατί στηρίζεται ἐπάνω σὲ συκοφαντίες, πὼς τάχα πήραμε δάνεια καὶ δημιουργήσαμε ἓνα τεράστιο χρέος,

κάτι πού δὲν συνέβη ποτέ, ἐνῶ ἀντίθετα μᾶς χρωστοῦν τὸ ποσό, πού λένε πὼς τοὺς ὀφείλουμε, ἀπὸ τὸ χρέος τῶν γερμανικῶν ἀποζημιώσεων, πού

δὲν καταβλήθηκε ποτέ, ὅπως ὀριζε ὁ νόμος καὶ οἱ συνθήκες πού ἔχουν ὑπογραφεῖ διεθνῶς.

Ὅπως βλέπουμε ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων μπορεῖ νὰ μετατρέπει τὸ μαῦρο σὲ ἄσπρο, γιατί τὸν κόσμο τὸν κυβερνάει ὁ πονηρὸς πλέον, πού μᾶς ἔβαλε στὸ μάτι, γιατί εἴμαστε Ὁρθόδοξοι καὶ Ἑλληνες. Τοῦ δώσαμε κι ἐμεῖς τὸ δικαίωμα, καθὼς δὲν μπορέσαμε νὰ ἀποτρέψουμε τὴ μετατροπὴ τῆς πατρίδας μας σὲ ἓνα ἀπέραντο πορνεῖο. Βέβαια εἶναι νομοτέλεια ὁ πονη-

ρὸς νὰ εἶναι πάντοτε ὁ χαμένος, καθὼς ἐλέγχεται ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει ὅ,τι τοῦ καπνίσει. Ἔτσι γιὰ

κάποιο χρονικὸ διάστημα ἀκόμη, τόσο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὴ δομικὴ μας διαστροφὴ καὶ νὰ μεταστραφοῦμε, ἐπιστρέφοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ βάλει πλέον τὰ πράγματα στὴ θέση τους, θὰ δοκιμαστοῦμε εὐεργετικά, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπώδυνα.

Ἄς εἴμαστε λοιπὸν ἔτοιμοι γιὰ τὶς δοκιμασίες πού ἔρχονται, τὶς ὀδυνηρὲς δοκιμασίες πού θὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὴ μετάνοια καὶ στὴν προσευχή, σὰν αὐτὴ πού ἔκανε ὁ Χριστὸς στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς, ὅπου ναὶ μὲν ζητοῦσε τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Πατέρα Του, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ μετὰ τὴ θυσία ἡ Ἀνάστασις, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη, μὲ τὶς καμπάνες νὰ κοκκινίζουν ἀπὸ τὴν ἔξαψη τῆς ἀνθρώπινης εὐαρέσκειας καὶ τῆς δοξολογίας πρὸς τὸν Πανάγαθο Θεό, πού σὰν Πατέρας ὑπεύθυνος, δίκαιος καὶ φιλεῦσπλαχνος, θυσιάζει τὸ μόσχο τὸ σιτευτό, πρὸς χάριν τοῦ παιδιοῦ Του, πού ἦταν νεκρὸ καὶ ἀνέζησε καὶ χαμένο καὶ εὐρέθη.

Χριστὸς ἀνέστη, χαρὰ μου! Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριός μας!

ΜΑΪΟΣ

Επειδὴ ἐφέτος εἶναι νωρὶς τὸ Πάσχα οἱ γιορτὲς τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πέφτουν μέσα στὸ Μάιο. Λογικὸ λοιπὸν νὰ ἀναφερθοῦμε σ' αὐτὲς τὶς μεγάλες γιορτὲς, καθὼς διερχόμαστε αὐτὸ τὸ μήνα.

Λέγει ὁ Χριστός, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς καὶ Θεολόγος στὸ εὐαγγέλιό του: *Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ. Καὶ παρὰ τῷ: Καὶ ἔλθων ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. Καὶ ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.*

Ἄς προσεγγίσουμε πρακτικὰ καὶ κατανοητὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονὸς, πού ὁρίζει τὴν αἰώνια ζωὴ τοῦ καθενὸς μας. Τό ἴδιο τὸ γεγονὸς περιγράφεται παραστατικὰ στὸ δεύτερο κεφάλαιο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων: *Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας... καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὥσεὶ πυρός... καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου.*

Εἶναι γνωστὸ πὼς ἔκτοτε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα παρὰ μένουμενός μας καὶ μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς συμπαρὰστένεται, προκειμένου νὰ ἐπιτελέσουμε τὸ καθήκον μας ἀπέναντι στὸ Θεὸ καὶ στὸν ἑαυτὸ μας, πού ταλαιπωρεῖται ὅσο ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὸ μυστήριό τῆς μετανοίας τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία κάθε φορὰ ἐπαναπροσέγγισης τῆς χάρης καὶ ἐπανασύζευξης μὲ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, μὲ τὸ Χριστό.

Αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πού εἶναι πῦρ καταναλίσκον, βρίσκεται μέσα μας ἀπὸ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα πού βαπτίζομαστε καὶ χριζόμαστε, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, προκειμένου νὰ μᾶς φωτίσει καὶ μὲ σώας τὰς φρένας νὰ βροῦμε τὸν προορισμὸ μας στὴ ζωὴ, νὰ ἀκολουθήσουμε τὶς ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ βιώσουμε τὶς χαριτωμένες καταστάσεις, πού βιώνουν οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὁ ἀγὼνας τοὺς δικαιώνεται.

Ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὰ μυστήρια στέκεται συμπαρὰστάτης μας καὶ βοηθὸς μας, ζητώντας μόνο τὴν προαίρεσή μας νὰ εἴμαστε μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὴ συνέπειά μας σ' αὐτὰ πού ὑποσχόμαστε στὸ Χριστό, κατὰ τὴ διάρκειά τῆς εἰλικρινοῦς ἐξομολόγησής μας στὸν Πνευματικὸ μας.

Τόσο ἀπλᾶ.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ο Ίουνιος είναι ό μήνας πού τιμouμε ιδιαίτερα τούς δώδεκα Άποστόλους και μάλιστα με νηστεία, πού τή φετινή χρονιά θα κρατήσει αρκετά, καθώς έχουμε νωρίς τo Πάσχα.

Ό Κύριός μας και Θεός μας Ίησους Χριστός με τήν έναρξη τής δράσης Του κηρύττοντας και ιώμενος πᾶσαν νόσον και πᾶσαν ἀσθένειαν, ξεδιπλώνοντας τo σκοπό για τόν όποιο ήρθε σάν άνθρωπος στόν κόσμο, φρόντισε νά έχει δίπλα Του τούς δικούς Του ανθρώπους, συγγενείς, φίλους και γείτονες, έτσι ώστε όταν θα έρχονταν ή ώρα για τόν εὐαγγελισμό τής ανθρωπότητας, νά είναι έτοιμοι σέ πνευματικά έφόδια οί Άγιοι, πού θα αποστέλλονταν για τόν εὐαγγελισμό τού κόσμου, αλλά και άναγνωρίσιμοι από τούς ανθρώπους, πού θα τούς υποδέχονταν.

Βέβαια τo Άγιον Πνεῦμα είναι αυτό, πού φώτισε τούς Άποστόλους και τούς έφοδίασε αποκαλυπτικά με τή γνώση τών νέων κανόνων, πού θα συμπλήρωναν τo Μωσαϊκό Νόμο και θα μεταμόρφωναν τo εκδικητικό οφθαλμόν αντί οφθαλμοῦ και οδόντα αντί οδόντος, σέ αγαπᾶτε ακόμη και τούς έχθρους σας, αλλά πάντα o Θεός σέβεται τήν προσωπικότητα τού ανθρώπου, τήν έλευθερία, πού συντελεῖ στο καθομοίωσή του προς τo γεννήτορά του.

Αυτό πού ζήτησε o Χριστός από τούς συντρόφους Του Άποστόλους, ήταν ή απλότητα. Αυτό ήταν τo κριτήριο τών επιλογών Του κι

αυτό βρῆκε στους ψαράδες τής λίμνης, όπου ψάρευαν και τὰ άνίψια Του, τὰ παιδιά τής αδελφῆς Του τής Σαλώμης, o Ίάκωβος και o Ίωάννης o Εὐαγγελιστής και Θεολόγος. Ψαράδες ήταν και o Άπόστολος Πέτρος και o αδελφός του Άνδρέας.

Ό Άπόστολος Παῦλος δέν ήταν μέσα στους δώδεκα Άποστόλους και είναι ειδική περίπτωση, καθώς είχε ζῆλο με τὰ θρησκευτικά θέματα, είχε και μόρφωση και τόν κάλεσε o Χριστός, για νά τόν μεταμορφώσει από διώκτη τών χριστιανών σέ Άπόστολο, νά τόν εκπαιδεύσει προσωπικά στους νέους κανόνες, για νά εκχριστιανίσει τούς είδωλολάτρες Έλληνες.

Ανήσυχα μυαλά οί πολύτροποι Έλληνες, είχαν τήν ανάγκη μελέτης τών νέων δοξασιών και κατανόησης τών νέων κοινωνικῶν κανόνων, πού δίδαξε o Χριστός, προκειμένου νά τούς αποδεχθούν με λογικούς συνειρμούς και με βάση τὰ γεγονότα, όπως αυτά πού συνέβησαν όταν o Χριστός επάνω στο σταυρό είπε τo τετέλεσται.

Από όλα τὰ παραπάνω συνάγεται ότι αυτό πού ζητάει o Χριστός από τούς ανθρώπους Του, όπως μᾶς δίδαξαν οί Άπόστολοι, είναι ή απλότητα και ή κατανόηση τού πνεύματος τής αλληλοπεριχώρησης, τής αγάπης προς τo συνάνθρωπο και τής προσφοράς, πού συνέχει και τούς εργάτες τού Σωματείου μας τής Μέριμνας τών Πτωχών.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ο Ιούλιος για τὴ γειτονιά μας εἶναι ὁ μήνας πού γίνεται τὸ μεγάλο πανηγύρι στὸ Ἱερὸ Ἑσυχαστήριον Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, στὸ Μοναστήρι τῆς Σουρωτῆς, ὅπως συνηθίζεται νὰ λέγεται, ὅπου τὸ βράδυ τῆς 11^{ης} πρὸς τὴ 12^η Ἰουλίου δεκάδες χιλιάδες ἄνθρωποι συρρέουν στὴν ἀγρυπνία πού γίνεται πρὸς τιμὴ τοῦ Ἁγίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου.

Μὲ τὸν Ἅγιο Παῖσιο ζήσαμε καταστάσεις καὶ μπορούμε νὰ καταθέσουμε τὶς προσωπικὲς μας μαρτυρίες γιὰ τὴν ἀγιότητά του καὶ τὴν ἀξιοπιστία τῶν προρρήσεών του.

Ἰδιαίτερα στὶς συναντήσεις πού εἴχαμε στὸ κελὶ τοῦ στὴν Παναγούδα, στὴ σκήτη τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τῆς Μονῆς Κουτλουμουσίου, ὅπου συνέρεε πλῆθος ἀνθρώπων καθημερινά, γιὰ νὰ πάρουν τὴν εὐχὴ του, εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνουμε προσωπικὲς συζητήσεις καὶ νὰ εὐλογοῦμε ἀπὸ τὸν ἀποκαλυπτικὸ τοῦ λόγου, νὰ χαράζουμε πορεία ζωῆς καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσει κατὰ τρόπο θαυματουργικὸ, μετατρέποντας ἀσθένειες σὲ εὐλογίες Κυρίου.

Σὲ ἀνύποπτο χρόνο μᾶς εἶχε ἐνημερώσει γιὰ τὰ γεγονότα τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὅταν τίποτε δὲν μαρτυροῦσε πὼς κάτι θὰ συνέβαινε στὴ γειτονική μας χώρα καὶ ἦρθε ὁ καιρὸς καὶ ἐπιβεβαιώθηκαν τὰ λόγια του.

Αὐτήκοοι μάρτυρες ὑπῆρξαμε ὅταν διαβεβαίωνε τοὺς πάντες, πὼς οἱ Τοῦρκοι ἔχουν τὰ κόλλυβα στὸ ζωνάρι τους, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν τοὺς φοβόμαστε, σὰν ἐπικίνδυνους καὶ μπελαλῆδες γείτονες.

Μὲ λογικοὺς συνειρμούς σὰν ἄνθρωποι τοῦ κόσμου συλλογιζόμαστε πὼς ἀφοῦ ὁ λόγος του καὶ οἱ προρρήσεις του ἐπιβεβαιώθηκαν στὴν περίπτωσι τῆς Γιουγκοσλαβίας, τί πιὸ λογικὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβεβαιωθοῦν καὶ στὴν περίπτωσι τῆς Τουρκίας, πού συνεχῶς δείχνει μία προκλητικὴ στάσι καὶ ἐπιθετικὴ διάθεσι ἀπέναντι στὴν πατρίδα μας, πού τὴ θεωρεῖ ἀδύναμη σὲ σχέσι μὲ τὶς δικὲς της δυνατότητες, καθὼς μετράει τὰ πάντα μὲ ἀριθμούς καὶ στατιστικὲς, χωρὶς νὰ λαμβάνει ὑπόψι τῆς τῆς δύνάμει τῆς προσευχῆς τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς προστατεύουν, πέρα ἀπὸ κάθε συσχετισμὸ δυνάμεων.

Ἱστορικὰ ἡ πατρίδα μας ἔχει νὰ ἐπιδείξει κατορθώματα, πού δὲν ὑπόκεινται στὴ λογικὴ τοῦ πολέμου, στὸ συσχετισμὸ δυνάμεων, στὴ λογικὴ προσέγγισι ὕλικῶν μεγεθῶν. Πάντα αὐτὰ πού συνέβαιναν ἔρχονταν σὰν συνέπειες τῶν ἐκτροπῶν μας, πού ὁ Θεὸς τὰ μεταμόρφωνε σὲ παιδαγωγίες.

Καὶ τώρα, μετάνοια ζητάει ὁ Θεὸς καὶ ὅλα πάλι δικὰ μας θὰ ᾿ναι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γράφει ὁ Δαυὶδ στὸν 59^ο ψαλμὸ: Ὁ Θεὸς ἀπόσω ἡμᾶς καὶ καθεῖλες ἡμᾶς, ὠργίσθεις καὶ οἰκτείρησας ἡμᾶς. Ἔδειξας τῷ λαῷ σου σκληρά, ἐπότισας ἡμᾶς οἶνον κατανύξεως. Οὐχὶ σύ, ὁ Θεός, ὁ ἀπώσάμενος ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεός, ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν; Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου. Ἐν τῷ Θεῷ ποιήσομεν δύναμιν καὶ αὐτὸς ἐξουθενώσει τοὺς θλίβοντάς ἡμᾶς.

Σὲ ἐλεύθερη μετάφραση θὰ λέγαμε πὼς ὁ Δαυὶδ ἀναφέρεται στὶς παιδαγωγίες τοῦ Θεοῦ, πού ἀγαπάει τὸ λαὸ Του καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ σωτηρία του. Λέει λοιπόν.

Θεὲ μου, μᾶς ἀπώθησες καὶ ἐπέτρεψες νὰ ὑποστοῦμε ἐχθροπραξίες, γιατί ὀργίστηκες μὲ τὴ συμπεριφορὰ μας.

Ὅμως σπλαχνίσου μας καὶ πάλι. Μᾶς ἔδωσες σκληρὲς δοκιμασίες καὶ μᾶς πότισες φαρμάκι, πού μᾶς ζάλισε. Ἀλλὰ εἶναι δυνατόν ἐσὺ ὁ Πατέρας μας πού μᾶς ἀπώθησες, νὰ μὴ συνταχθεῖς τώρα μὲ τὶς δυνάμεις μας, τὴν ὥρα πού πολεμοῦμε τὸν ἐχθρό; Βοήθησέ μας νὰ σωθοῦμε, γιατί δὲν περιμένουμε ἀπὸ κανένα νὰ μᾶς σώσει. Γιατὶ μόνο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ μπορέσουν οἱ δυνάμεις μας, νὰ νικήσουν καὶ νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς ἐχθροὺς μας.

Βλέπετε ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται, ἐπειδὴ ὁ χρόνος ἐξελίσσεται σπειροειδῶς, δηλαδή καὶ γραμμικὰ καὶ κυκλικὰ. Ἐπίσης ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου παραμένει ἡ ἴδια διαχρονικὰ καὶ κάνει τὰ ἴδια λάθη μὲ τὶς προτροπὲς τοῦ πονηροῦ, πού μᾶς κατακλύζει μὲ λογισμοὺς. Ἐχουμε ροπὴ πρὸς τὸ κακό, ὅπου εὐκόλα τσουλάμε καὶ ἀναφορὰ πρὸς τὸ Θεό, πού ἀπαιτεῖ νὰ ἔχει στὸ πλάι Του μόνο ἀγωνιστές.

Ὁ ἀγώνας δὲν εἶναι εὐκόλος, καθὼς χαριζόμαστε στὸν ἑαυτὸ μας καὶ στὰ πάθη μας καὶ μᾶς κατακλύζουν ἐρεθίσματα τοῦ πονηροῦ, πού ἔστησε κοσμοκρατορία μὲ στόχο τὴν παγκόσμια κοινωνία μιάς θολῆς καὶ σκοτεινῆς θρησκείας, ἀνθρώπων μὲ κατώτερα ἔνστικτα καὶ μόνο, χωρὶς τὴν πνευματικὴ τους διάσταση, ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ἑνωσὴ μας μὲ τὸ Χριστό.

Καὶ τώρα τὶ κάνουμε;

Παλεύουμε. Παλεύουμε πρῶτα μὲ τὸν ἑαυτὸ μας, γιὰ νὰ ἀποικαταστήσουμε τὴ σχέση ὀργανισμοῦ καὶ πνεύματος, μία σχέση πού ἔχει διασαλευτεῖ. Καὶ μετὰ μετάνοια καὶ προσευχή, γιὰ νὰ μᾶς λυπηθεῖ ὁ Θεός.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Το Φιλανθρωπικό μας Σωματείο, ή Μέριμνα τῶν Πτωχῶν, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ μεριμνήσει καὶ γιὰ τὸ θέμα, πού ξεσηκώνει τὶς καρδιὲς τῶν συμπολιτῶν μας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδας, σχετικὰ μὲ τὴ βάνανυση καὶ χυδαία παραχάραξη τῆς Ἱστορίας, ἀπὸ γείτονες Σλάβους, πού ἀρνοῦνται τὴν καταγωγή τους, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ὄνειρεύονται τὴ Θεσσαλονίκη μας δική τους κατάκτηση.

Εἶναι γνωστὸ πὺς ἡ πατρίδα μας εἶχε πάντοτε κηδεμόνες στὴ Δύση, πού περιορίζαν τὴν ἐλευθερία μας καὶ ἤθελαν νὰ καθορίζουν τὴν τύχη μας. Ἀλλὰ αὐτὸ γίνονταν πάντοτε συγκαλυμμένα καὶ μέσα σὲ συγκεκριμένα ὅρια, πού λίγο πολὺ θεωροῦνταν ἀνεκτὰ, καθὼς μικροὶ ἐμεῖς, θέλαμε κάποιον μεγάλο νὰ μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη βουλιμία.

Τώρα ὅμως σήκωσαν κεφάλι καὶ οἱ μικροί, πού μέσα στὸ θολὸ τους τὸ μυαλὸ εἶδαν ὄνειρο, πὺς κάποιος ἀληθής γινωστοὶ στὴν παγκόσμια κοινότητα, θὰ τοὺς βοηθοῦσαν νὰ κάνουν τὸ μαῦρο ἄσπρο καὶ νὰ τοὺς χαρίσουν τὴ νύφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, πού δὲν ὑπάρχει Σλάβος πού νὰ μὴν τὴν ὀνειρεύεται!

Ἔτσι μὲ ὁμόφωνη ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ μας Συμβουλίου συστρατευτήκαμε μὲ ὅλα τὰ Χριστιανικὰ Σωματεῖα τῆς πόλης μας καὶ πήραμε μέρος ὁργανωτικὰ καὶ οἰκονομικὰ στὴν αὐτονόητη ἀντίδραση τοῦ λαοῦ, πού ζητοῦσε νὰ τοῦ δοθεῖ ἡ δυνατότητα νὰ ἐκφράσει τὴν ἀγανάκτησή του, ἀπέναντι στὰ ὅσα ἐγκληματικὰ σχέδια ἤρθαν σὲ γνώση του.

Βρεθήκαμε λοιπὸν κι ἐμεῖς στὴν ἐξέδρα τῶν συλλαλητηρίων καὶ ἐδῶ καὶ στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ βροντοφωνάξουμε στοὺς Σλάβους, ἀλλὰ καὶ σὲ ἡμέτερους, πὺς τὰ πάντα βοοῦν ὅτι ἡ Μακεδονία εἶναι μία καὶ ἐλληνική, πὺς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στέλνοντας τὶς ἐπιστολὲς του πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, εἶχε ὑπόψη του τοὺς Ἕλληνες καὶ ὄχι τοὺς Σλάβους, πού ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους στὴν περιοχὴ μετὰ τὸν ἕκτο αἰῶνα μ.Χ., ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι, πού τότε κατοικοῦσαν στὴ Θεσσαλονίκη τὸν κατεδίωξαν τὸν Ἀπόστολο μέχρι τὴ Βέροια.

Φυσικὰ καὶ εἶναι γελοῖο οἱ Σλάβοι νὰ λένε πὺς εἶναι Μακεδόνες κι αὐτὸ τὸ ξέρει ὅλη ἡ παγκόσμια κοινότητα, ἀλλὰ ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχει χάσει τὴν ἀξιοπρέπειά του, μπορεῖ νὰ λέει ὅτι τοῦ καπνίσει, προκειμένου νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἐγκληματικὰ καὶ προδοτικὰ σχέδια. Γι' αὐτὸ φύλακες γρηγορεῖτε.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα.

Ὁ Χριστός, ὅπως ἔχουμε πεῖ, εἶναι καὶ Βασιλέας καὶ Ἀρχιερέας καὶ Προφήτης. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὀρθόδοξα βαπτισμένος καὶ χρισμένος εἶναι λόγος ἀνάλογος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Αὐτός ὁ χαιρετισμός μου θυμίζει τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, πού κάθεται στὸ θρόνο καὶ κρατάει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς τὸ Χριστό. Ἔχουμε βέβαια καὶ εἰκόνα μὲ τὸ Χριστὸ ἔνθρονο, ὅπως λέγεται, δηλαδή νὰ κάθεται σὲ βασιλικὸ θρόνο, μία εἰκόνα πού τὴ συναντᾶμε συνήθως στὴ ράχη τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Εκκλησίας.

Ὁ Ἀρχάγγελος γνωρίζει τὶς ιδιότητες τοῦ Χριστοῦ καὶ καθὼς τὸν βλέπει νὰ κυφορεῖται στὴν κοιλιὰ τῆς Παναγίας εἶναι λογικὸ νὰ τὸν βλέπει σὰν νὰ κάθεται σὲ βασιλικὸ θρόνο, ἀφοῦ εἶναι ὁ Βασιλιάς τῶν Βασιλέων καὶ τὴν Παναγία σὰν θρόνο βασιλικό.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐκτελώντας τὰ βασιλικά του καθήκοντα, φροντίζει γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ λαοῦ Του, τὴν ἀσφάλεια αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, τὶς ὀργανικὲς καὶ ψυχικὲς του ἀνάγκες, καθὼς φυσικὰ καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς αἰώνιας ψυχῆς τοῦ ποιμνίου Του.

Τίς ἴδιες ὑποχρεώσεις ἔχουμε κι ἐμεῖς σὰν μιμητὲς τοῦ Χριστοῦ, ἀπέναντι στοὺς οἰκείους μας, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους μας, τοὺς γείτονες τοῦ μικροκόσμου μας καὶ τοὺς ἐμπερίστατους συνανθρώπους μας, πού μᾶς ἐξασφα-

λίζουν
τὴν καλὴ
ἀπολο-
γία μας
κατὰ τὴν
ὥρα τῆς
κρίσης
μας ἀπὸ

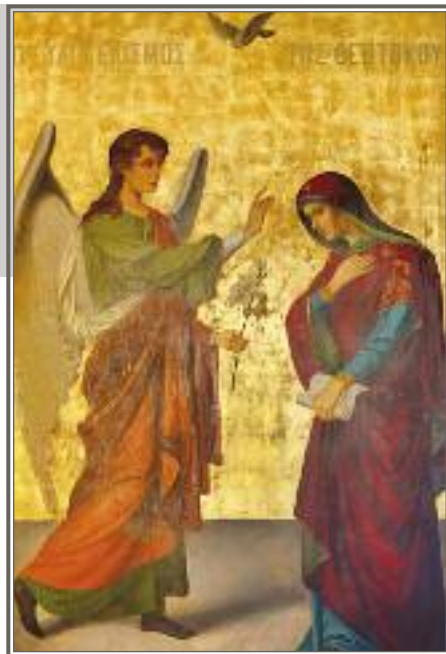
τὸ Θεὸ κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία Του.

Αὐτὸ ἂς μὴν τὸ ξεχνᾶμε ποτὲ κι ἂς εἶναι ὁδηγὸς τῆς καθημερινότητάς μας, προκειμένου νὰ ἐπιτύχουμε τὴν ποθούμενη χαρὰ καὶ εἰρήνῃ στὴ ζωὴ μας, ευαρεστώντας τὸ Θεὸ μὲ τὰ ἔργα μας καὶ βιώνοντας τὴν πληρότητα, πού προσφέρει ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ πού εἶναι Ἀγάπη.

Χαῖρε, ὅτι βαστάξεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Ὁ Παντοδύναμος Κύριός μας καὶ Θεὸς μας βρίσκεται πλέον στὴν κοιλιὰ τῆς Μητέρας Του καὶ Μητέρας ὅλων μας, κάτι πού τὸ γνωρίζει ὁ Ἀρχάγγελος καὶ πάει, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸ ἀναγγεῖλει στὴν Παναγία μας.

Γνωρίζει καλύτερα ἀπὸ ἐμᾶς, πὼς ὁ σαρκομένος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός, καθὼς ὅλη ἡ Δημιουργία ἐγίνε ἀπὸ τὸν Πατέρα, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, γιὰτὶ ὅπου εἶναι τὸ ἓνα πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐκεῖ βρίσκονται καὶ τὰ ἄλλα δύο πρόσωπα, λειτουργώντας ὅπως μόλις τὸ περιγράψαμε.

Φυσικὰ σὰν Δημιουργὸς τοῦ κτιστοῦ κόσμου ὁ Θεὸς κρατάει τὰ πάντα στὰ χέρια Του, ὅπως ἀνθρωποπαθῶς τὸ ἀντιλαμβανόμαστε. Κι ἐδῶ μπαίνει τὸ ἐρώτημα, ἀφοῦ κρατάει τὰ πάντα στὰ χέρια Του ὁ Θεός, πρὸς τί ἢ τόση ταλαιπωρία τῆς ἀνθρωπότητος, ὅλη αὐτὴ ἡ τραγωδία, ὅλοι αὐτοὶ οἱ πειρασμοὶ ἀπὸ τὸν πονηρό;

Ἡ ἀπάντηση βρίσκεται, νομίζω, στὸ γεγονός, πὼς ὁ ἄνθρωπος σὰν λόγος ἀνάλογος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἔχει τὶς ιδιότητες τοῦ Δημιουργοῦ του, πράγμα πού τὸν καθιστᾷ πλάσμα μὲ ἐλευθερὴ βούληση, ἀντίληψη καὶ συναίσθημα. Αὐτὲς του τὶς ιδιότητες, πού τοῦ τὶς ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργὸς του, εἶναι λογικὸ καὶ νὰ τὶς σέβεται ὁ Θεός, πού τοῦ τὶς ἔδωσε. Ἡ ἐλευθερία του ἦταν αὐτὴ, πού τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παρακούσει τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου του καὶ νὰ ἐπισύρει τὶς συνέπειες τῆς παρακοῆς.

Τώρα μᾶς δίνεται ἡ δεύτερη εὐκαιρία ἀποκατάστασης τῆς σχέσης μας μὲ τὸ Θεό, μέσα ἀπὸ συγκεκριμένη διαδικασία, πού μᾶς τὴν περιγράφουν ἐπακριβῶς οἱ Γραφές καὶ οἱ φωτισμένοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Σε μᾶς ἀνήκει ἡ ἐπιλογή. Ἐλευθερὰ ἐπιλέξαντε οἱ Πρωτόπλαστοι τὴν παρακοή. Ἐλευθερὰ καλούμαστε καὶ πάλι νὰ ἐπιλέξουμε Χριστὸ ἢ Μαμωνά.

Χαῖρε, ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον.

Ἄν θυμηθοῦμε πὼς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶπε πὼς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, τότε θὰ καταλάβουμε καὶ τὸ γιατί ὁ συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας μας ἀποκαλεῖ τὸν Κύριό μας ἥλιο.

Ναί, εἶναι ἓνας αὐτόφωτος ἀστέρας ὁ Χριστὸς μας, ἓνας ἥλιος δηλαδή, πού γι' Αὐτὸν δίνει τὴ μαρτυρία τῆς ἡ Παναγία, σὰν ἓνας ἑτερόφωτος ἀστέρας, πού ἀντανάκλᾷ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, αὐτὸ πού διαπερνᾷ τὰ σκοτάδια τῆς ἀγνώστιας μας καὶ ἀποκαλύπτει τὶς ιδιότητές του, τὴ θερμότητα καὶ τὶς φωτεινὲς του ἀκτίνες, πού ζωοποιοῦν τὴ φύση, διαλύουν τὰ σκοτάδια καὶ κατακαίουν τὰ σκουπίδια, πού μὲ τὴ μορφὴ παθῶν βρομίζουν τὶς καρδιές μας! Φυσικὰ ὅταν καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μὲ τὴ βιωτὴ μας τὴν ἐμπαθὴ ἔχουμε καταντήσει σκουπίδια, τότε τὸ πῦρ τῆς θεότητος γίνεται πῦρ καταναλίσκον. δηλαδή φωτιὰ πού κατακαίει τὰ σκουπίδια γιὰ νὰ καθαρῇ ὁ τόπος. Ἔτσι δικαιολογεῖται καὶ ἡ καθημερινὴ τραγωδία τῶν ἀρνητῶν τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν ἐγκληματικὴ τους δράση, τὶς ἀνθρωποθυσίες καὶ τὶς διαστροφές τους, τοὺς περιφρειακοὺς πολέμους καὶ τὴν ἀκόλαστη ζωὴ τους!

Ἄς κρατήσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ φουστάνι τὴν Παναγία μας, γιὰ νὰ φωτίζει τὸ δρόμο μας, μήπως καὶ χαθοῦμε στὴ μετά-

φραση, κάνοντας τὴ ζωὴ μας κόλαση. Γιατὶ χωρὶς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, πού “φαίνει πᾶσι”, ἔρχεται τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, μὲ ὅ,τι κουβαλάει μαζί του!

Χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Ἀπορεῖ ὁ ψαλμωδός. Ὁ ἀχώρητος παντὶ πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ! Ναί, εἶναι μέγα μυστήριον αὐτό, καθὼς ξεπερνάει τὰ ἀνθρώπινα ὅρια τῆς λογικῆς. Ὁ Κύριός μας ὁ πανταχοῦ παρὼν, πού καταλαμβάνει ὅλα τὰ ὅρια τοῦ σύμπαντος, τοῦ ὁποῖου εἶναι ὁ Δημιουργός, κυφορεῖται στὴν κοιλιὰ μίας νέας κοπέλας, πού παραμένοντας ἀπὸ τὰ τρία της χρόνια καὶ γιὰ δεκατρία συνεχόμενα χρόνια κατὰ τρόπο ὑπερφυσικὸ μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἓνα ἀνθρώπινο πλάσμα ἀγνό, καθαρό, παρθένο, ἔχει δώσει τὸ σῶμα του γιὰ νὰ σαρκωθεῖ ὁ Θεός! Ἦταν αὐτὸ μέσα στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὗα δὲν κατάφεραν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὴν ὑπακοή, πού τοὺς ζητήθηκε, στοὺς κανόνες πού τοὺς τέθηκαν μέσα στὸν Παράδεισο, προκειμένου στὴν πορεία ωρίμανσής τους νὰ γίνουν κατὰ χάρη θεοί, θὰ γίνονταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ τοὺς δοθεῖ μία δεύτερη εὐκαιρία, νὰ γίνουν αὐτὸ πού ἐξ ἀρχῆς ἦταν ὁ προορισμός τους, νὰ γίνουν δηλαδὴ κατὰ χάρη θεοί!

Ἐγινε λοιπὸν ὁ Θεὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος θεός, πάντα κατὰ χάρη βέβαια! Ἀλήθεια μὲ πιάνει ἱλιγγος, ὅταν σκέφτομαι τὸν προορισμό, πού μοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός! Αὐτὴ ἡ ὑπέρτατη τιμὴ, πού μοῦ ἔκανε ὁ Θεός, ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνο πρὸς τὸ πλάσμα Του, πού ἔχει τὴν πνοή Του, τὸ αἰώνιο πνεῦμα, πού βρίσκεται μέσα μου καὶ πού θὰ κερδίσει τὴν τρυφὴ τοῦ Πατρὸς, κάνοντας ἓνα καὶ μόνο πράγμα, ὑπακοή, ὅπως ἐξ ἀρχῆς εἶχε ζητηθεῖ.

Αὐτὸ δείχνει τὴν τεράστια ἀξία, πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὡς φορέας θεϊκῆς ἐνέργειας, ἀξία πού τοῦ τὴν ἀναγνωρίζει ὁ Θεὸς καὶ τὴ σέβεται, ἀλλὰ δὲν τὴ σεβόμαστε ἐμεῖς, πού τὸν ἀντιμετωπίζουμε σὰν ἓνα ἀναλώσιμο πράγμα καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὕβρη, πού γεννάει τὴν καθημερινὴ μας τραγωδία.

Χρειάζεται ὅμως ἓνας ἄνθρωπος ἄσπιλος, ἀμόλυντος, ἀφθορος, ἄχραντος, ἀγνός, καθαρὸς καὶ παρθένος, ἱκανὸς νὰ δεχθεῖ τὴ Θεότητα στὸ σύνολό Της, οὐσία καὶ ἐνέργεια καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ Παναγία μας, πού πέρα ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη καθαρότητα της εἶχε δυὸ πράγματα σὰν προσωπικότητα, ὑπακοὴ καὶ ταπείνωση!

Συνεχίζεται...

